

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.10.0312.N

, met zetel te

eiseres,

vertegenwoordigd door mr.

advocaat bij het Hof van Cassatie, met

kantoor te

tegen

VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, in de per-

soon van de

voor wie optreedt de

verweerder,

vertegenwoordigd door mr.

advocaat bij het Hof van Cassatie,

met kantoor te

waar de verweerder woonplaats

kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Gent van 2 oktober 2009.

Advocaat-generaal heeft op 17 december 2012 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste middel******Eerste onderdeel***

1. Krachtens artikel 774, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek kan de rechter de heropening van het debat ambtshalve bevelen.

Krachtens het tweede lid van die wetsbepaling moet de rechter de heropening bevelen, alvorens de vordering geheel of gedeeltelijk af te wijzen, op grond van een exceptie die partijen voor hem niet hadden ingeroepen.

2. Die wetsbepaling is niet van toepassing, indien de appelrechters voor de sluiting van het debat de partijen hebben gewezen op een rechtsgrond die kan leiden tot de afwijzing van de vordering, en zij de partijen hieromtrent de gelegenheid hebben gegeven verweer te voeren.

Het onderdeel dat uitgaat van het tegendeel faalt naar recht.

Tweede onderdeel

4. De appelrechters oordelen dat *"aan de door [de verweerder] voorgehouden onwettige toestand hoe dan ook een einde werd gesteld, zodat noch de bestreden stakingsbevelen noch de medegaande bekrachtigingsbeslissingen verdere rechtsgevolgen kunnen sorteren"*.

Zij onderzoeken verder de wettigheid van de stakingsbevelen, en oordelen zowel met overname van de redenen van de eerste rechter als met eigen redenen, dat de externe en interne wettigheid van de stakingsbevelen vaststaan. Zij beslissen dat de eiseres als de in het ongelijk gestelde partij moet worden aangezien en verwijzen haar in de kosten van het geding, omdat ter zake *"hoe dan ook geen (...) redenen voorhanden waren die tot het gegrond verklaren van haar vordering tot opheffing van de stakingsbevelen konden doen besluiten"*.

5. Door aldus te oordelen geven zij te kennen dat zij het hoofdberoep afwijzen als ongegrond.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede middel

6. De beide onderdelen van het middel komen op tegen de beslissing van de appelrechters die de eiseres als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017 Gerechtelijk Wetboek aanwijst.

Het middel dat nalaat artikel 1017 Gerechtelijk Wetboek als geschonden wetsbepaling aan te wijzen, is niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 712,38 euro en voor de verweerder op 107,42 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, eerste kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter als voorzitter, afdelingsvoorzitter en de raadsheren en en in openbare rechtszitting van 8 maart 2013 uitgesproken door afdelingsvoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal met bijstand van griffier

1

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: de met vennootschapszetel te
met ondernemingsnummer

eiseres tot cassatie,

bijgestaan en vertegenwoordigd door ondergetekende advocaat bij het Hof
van Cassatie kantoor houdend te
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan,

TEGEN: het VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
voor wie optreedt de heer

en dat in het exploit van betekening van 10 maart 2010 keuze
van woonplaats heeft gedaan in het kantoor van gerechtsdeurwaarder
gerechtsdeurwaarder te

verweerder in cassatie,

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitters van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiseres heeft de eef een arrest aan Uw beoordeling voor te leggen dat op 2 oktober
2009 werd uitgesproken door de negende Kamer van het Hof van Beroep te Gent
(2006/RK/136 en 2009/RK/152).

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

1. De betwisting tussen partijen heeft betrekking op een bouwwerk dat door eiseres werd opgericht te ten kadaster gekend onder de

Het perceel waarop de bedoelde constructie werd opgericht, is overeenkomstig het gewestplan gelegen binnen de gewestplanbestemming woongebied, terwijl het volgens het B.P.A. gelegen is in een zone voor voetweg.

Middels beslissing van het college van burgemeester en schepenen van d. 8 september 1992 werd aan eiseres toelating verleend om tijdelijke werken uit te voeren met name het aanleggen van parkeerruimtes, het plaatsen van een verkoopbureau en een werfbureau en het plaatsen van publiciteitsborden.

Tevens blijkt dat op 5 mei 1998 ditzelfde college vaststelde dat het verkoopbureau van eiseres zich deels op het in te lijven openbaar domein bevond. Er werd beslist dat het verkoopbureau tot 31 december 1999 ter plaatse mocht blijven.

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 14 november 2000 werd aan eiseres de vergunning verleend "*strekking tot het plaatsen van een verkoopbureau (tijd. vergunning) (geldig t.e.m. 31 december 2002).*"

Op 21 december 2000 werd aan eiseres een vergunning verleend voor het in gebruik nemen van het openbaar domein.

Bij beslissing van de toenmalige gemachtigde ambtenaar van 5 december 2000 werd de beslissing van 14 november 2000 geschorst.

Als gevolg van deze beslissing werd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 12 december 2000 de aan eiseres verleende vergunning ingetrokken.

Op 1 maart 2001 werd vervolgens een proces-verbaal van vaststelling en van stillegging opgesteld lastens eiseres wegens het wederrechtelijk in stand houden en gebruik, met name het plaatsen en uitbaten van een verkoopbureau zonder stedenbouwkundige vergunning.

Op 8 oktober 2001 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering ingeleid bij de Procureur des Konings, strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

Op 6 november 2001 werd een nieuw proces-verbaal van vaststelling en stillegging opgesteld, gelet op het negeren en doorbreken van de op 5 maart 2001 bekrachtigde stopzetting van het wederrechtelijk gebruik van het geplaatste gebouw en verder gebruiken als verkoopsruimte.

Bij beslissing van 13 november 2001 werd aan eiseres vervolgens een administratieve boete opgelegd wegens het doorbreken van het op 5 maart 2001 bekrachtigde stakingsbevel van 1 maart 2001.

Op 24 januari 2002 werd een derde proces-verbaal van vaststelling en stillegging opgesteld. Op 29 januari 2002 werd aan eiseres een tweede administratieve geldboete opgelegd.

Op 14 februari 2002 werd een vierde proces-verbaal van vaststelling en stillegging opgesteld en op 1 maart 2002 werd aan eiseres een derde administratieve geldboete opgelegd wegens het doorbreken van het op 25 januari 2002 bekrachtigde stakingsbevel van 24 januari 2001.

Op 1 maart 2002 werd tevens een dwangbevel uitgevaardigd lastens eiseres voor de administratieve geldboete wegens het doorbreken van het stakingsbevel van 6 november 2001.

2. Bij exploit van 28 maart 2002 liet eiseres verweerder dagvaarden voor de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op grond van artikel 154, zesde lid van het Decreet Ruimtelijke Ordening 1999 teneinde de onmiddellijke opheffing te horen bevelen van voornoemde stakingsbevelen en van eventuele stakingsbevelen die nog zouden worden uitgevaardigd tijdens de procedure.

Bij beschikking van 14 september 2005 werd de vordering van eiseres onontvankelijk verklaard voor zover zij betrekking heeft op eventuele stakingsbevelen die nog zouden uitgevaardigd worden tijdens de procedure en werd de vordering voor het overige afgewezen als ongegrond.

3. Bij verzoekschriften van 3 april 2006 en van 20 mei 2009 stelde eiseres hoger beroep in tegen deze beschikking.

In het bestreden arrest van 2 oktober 2009 verklaart de negende kamer van het Hof van Beroep te Gent het hoger beroep ingeleid door het verzoekschrift van 3 april 2006 niet ontvankelijk en het hoger beroep ingeleid door het verzoekschrift van 20 mei 2009 ontvankelijk doch ongegrond.

EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- artikel 159 van de Grondwet,
- de artikelen 17, 18, 616, 741, 744, 756bis, 774, 2° lid, 1042, 1050, 1057 en 1138, 2° van het Gerechtelijk Wetboek,
- de artikelen 146, 154, 155 en 156 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening, zoals van kracht voor de wijziging ervan bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, thans de artikelen 6.1.1, 6.1.47, 6.1.48 en 6.1.49 van de Vlaamse Codes Ruimtelijke Ordening,
- het algemeen rechtsbeginsel betreffende de autonomie van de procespartijen in het burgerlijk geding (het beschikkingsbeginsel) en het algemeen rechtsbeginsel houdende de eerbied voor het recht van verdediging.

Aangevochten beslissing

De appelrechters beslissen dat de vordering van eiseres strekkende tot de opheffing van de stakingsbevelen van 1 maart 2001, 6 november 2001, 24 januari 2002 en 15 februari 2002, met medegaande bekrachtigingsbeslissingen van 5 maart 2001, 9 november 2001, 25 januari 2002 en 21 februari 2002 zonder voorwerp zijn geworden, op grond van de volgende motieven:

"6. Door de [eiseres] wordt in conclusies uitdrukkelijk gesteld dat het litigieuze gebouw inmiddels werd afgebroken, hetgeen door de [verweerder] ter terechtzitting werd bevestigd.

De partijen werden ter terechtzitting uitgenodigd om standpunt in te nemen nopens de vraag of de vordering van de [eiseres] thans nog enig voorwerp heeft.

Het hof vermag te stellen dat door de afbraakverwijdering van het litigieuze gebouw aan de door de [verweerder] voorgehouden onwettige toestand (zijnde het wederrechtelijk gebruik van een verkoopsbureel) hoe dan ook een einde werd gesteld, zodat noch de bestreden stakingsbevelen noch de medegaande bekrachtigingsbeslissingen verdere rechtsgevolgen kunnen ressorteren.

In die zin is dan ook de door de [eiseres] voor de eerste rechter gebrachte (en in deze instantie nog te beoordelen) vordering strekkende tot opheffing van de stakingsbevelen d.d. 1 maart 2001, 6 november 2001, 24 januari 2002 en 15 februari 2002, met medegaande bekrachtigingsbeslissingen d.d. 5 maart 2001, 9 november 2001, 25 januari 2002 en 21 februari 2002 zonder voorwerp geworden." (bestreden arrest p. 11-12)

Grieven

Eerste onderdeel

Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel betreffende de autonomie van de procespartijen in het burgerlijk geding, zoals vervat in artikel 1138, 2° van het Gerechtelijk Wetboek bepalen de partijen zelf de grenzen van het geschil. Overeenkomstig artikel 774, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek dat krachtens artikel 1042 van het Gerechtelijk Wetboek eveneens van toepassing is in hoger beroep, en het algemeen rechtsbeginsel houdende de eerbied voor het recht van verdediging, moet de rechter de heropening van de debatten bevelen, alvorens de vordering geheel of gedeeltelijk af te wijzen op grond van een exceptie die de partijen voor hem niet hadden aangevoerd.

Overeenkomstig artikel 741 van het Gerechtelijk Wetboek nemen de partijen in de zaken die op de inleidende zitting niet behandeld zijn, conclusie op de wijze in deze afdeling bepaald. Overeenkomstig artikel 744, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek moeten de conclusies uitdrukkelijk de eisen van de concluderende partij uiteenzetten alsook de middelen in feite en in rechte waarop iedere eis steunt. Overeenkomstig artikel 756bis van het Gerechtelijk Wetboek betekent het ontbreken van een conclusie geen verbod tot pleiten. Het pleidooi geldt evenwel niet als conclusie. Krachtens artikel 1042 van het Gerechtelijk Wetboek zijn deze bepalingen ook van toepassing in hoger beroep.

Uit voormelde bepalingen volgt dat mondelinge conclusies niet bestaan en dat partijen hun middelen enkel in conclusie kunnen aanvoeren. Partijen bepalen weliswaar vrij de inhoud van hun pleidooi, maar dit pleidooi kan niet als conclusie gelden. De elementen die door partijen zijn besproken op de zitting zijn derhalve geen eisen of middelen in de zin van artikel 744 van het Gerechtelijk Wetboek.

Hieruit volgt dat de rechter de vordering niet kan verwerpen op grond van een element dat door een partij ter zitting werd aangevoerd, zonder, met toepassing van artikel 774, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek en met eerbieding van het recht van verdediging, aan de tegenpartij de mogelijkheid te geven over dit element conclusie te nemen.

Uit de stukken waarop uw Hof vermag acht te slaan en in het bijzonder uit de conclusies van verweerder blijkt dat verweerder in conclusie niet had aangevoerd dat de vordering tot opheffing van voornoemde stakingsbevelen zonder voorwerp was geworden ingevolge de afbraak van het litigieuze gebouw.

Door te beslissen dat de vordering van eiseres strekkende tot opheffing van de genoemde stakingsbevelen zonder voorwerp is geworden, zonder dat verweerder in conclusie aanvoerde dat de vordering zonder voorwerp was geworden werpen de appelrechters een exceptie op die door geen van de partijen was aangevoerd en schenden zij het algemeen rechtsbeginsel inzake de autonomie van de procespartijen in het burgerlijk geding, zoals vervat in artikel 1138, 2° van het Gerechtelijk Wetboek.

Door verder de vordering van eiseres op die grondslag af te wijzen, zonder de debatten te heropenen en zonder eiseres de mogelijkheid te geven om hierover conclusie te nemen en haar recht van verdediging bijgevolg daadwerkelijk uit te oefenen, schenden de appelrechters nog artikel 774, 2° lid van het Gerechtelijk Wetboek en het algemeen rechtsbeginsel houdende de eerbied voor het recht van verdediging.

In zoverre de appelrechters beslissen dat de exceptie op de zitting was aangevoerd, en dat zij deze exceptie gegrond konden verklaren zonder aan eiseres de mogelijkheid te bieden om hierover nader te concluderen, schenden de appelrechters de artikelen 741, 744, tweede lid, 756bis en 1042 van het Gerechtelijk Wetboek, waaruit blijkt dat mondelinge conclusies niet bestaan en een partij derhalve geen middelen of excepties ter zitting kan aanvoeren, evenals artikel 774, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek en het algemeen rechtsbeginsel van de eerbied voor het recht van verdediging.

Tweede onderdeel

Krachtens artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans de artikel 6.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wordt gestraft de persoon die:

1° de bij de artikelen 99 en 101 (thans de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 VCRO) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij

in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;

(...)

5° de handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding;

6° een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavig decreet, pleegt na de datum van inwerkingtreding van dit decreet, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook;

7° werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

Overeenkomstig artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans artikelen 6.1.47 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, kunnen de in artikel 148 (thans 6.1.5 VCRO) bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 (thans 6.1.1 VCRO) of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van artikel 114, §2. (thans 4.7.19, § 4 VCRO).

Op straffe van verval moet het bevel tot staking binnen 8 dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal aan de bevoegde stedenbouwkundig inspecteur, door hem worden bekrachtigd.

De betrokkene kan in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaamse Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van Rechtbank van Eerste Aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek 2, titel 6 van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg beslist ten gronde, zodat de beoordelingsbevoegdheid van de stakingsrechter niet deze is van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek. De voorzitter moet derhalve, op grond van de artikelen 154, zesde lid van het decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (thans 6.1.47, zesde lid VCRO)

en 159 van de Grondwet, onderzoeken of de door de overheid gestelde handeling al dan niet strijdig is met rechtsregels.

Krachtens artikel 155 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.48 VCRO) zijn de in artikel 148 (thans 6.1.5 VCRO) bedoelde ambtenaren en agenten of officieren van gerechtelijke politie gerechtigd tot het nemen van alle maatregelen, met inbegrip van verzegeling, inbeslagname van materiaal en materieel, om het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kort geding onmiddellijk te kunnen toepassen.

Artikel 156 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.49 VCRO) bepaalt nog dat een administratieve geldboete wordt opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, bedoeld in artikel 154, vijfde lid.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de persoon lastens wie een bevel tot staking is uitgevaardigd, de verplichting heeft om onmiddellijk gevolg te geven aan dit bevel. Derhalve kan het enkele feit dat een persoon gevolg heeft gegeven aan dit bevel niet tot gevolg hebben dat zijn vordering tot opheffing op grond van artikel 154, zesde lid van het Decreet van 18 mei 1999 (thans 6.1.47, zesde lid VCRO) zonder voorwerp wordt. De persoon lastens wie het stakingsbevel werd uitgevaardigd kan immers ook nadat hij gevolg heeft gegeven aan het stakingsbevel de onwettigheid van het uitgevaardigd stakingsbevel horen vaststellen.

Voor zoveel als nodig, kan, overeenkomstig de artikelen 616 en 1050 van het Gerechtelijk Wetboek, tegen ieder vonnis hoger beroep worden ingesteld, tenzij de wet anders bepaalt. Het enkele feit dat een partij door de eerste rechter in het ongelijk is gesteld, geeft haar een voldoende belang om hoger beroep in te stellen tegen de beslissing van de eerste rechter (artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek en voor zoveel als nodig artikel 1057, ten 7° van het Gerechtelijk Wetboek). De uitvoering van het vonnis van de eerste rechter ontnemt aan het hoger beroep niet zijn voorwerp, noch ontnemt deze uitvoering aan de in het ongelijk gestelde partij het belang om hoger beroep in te stellen.

Door te beslissen dat nu er een einde werd gesteld aan de onwettige toestand en dat derhalve noch de bestreden stakingsbevelen, noch de medegaande bekrachtigingsbeslissingen verdere rechtsgevolgen kunnen ressorteren, zodat de vordering tot opheffing van de stakingsbevelen van 1 maart 2001, 6 november 2001, 24 januari 2002 en 15 februari 2002, met medegaande bekrachtigingsbeslissingen van 5 maart 2001, 9 november 2001, 25 januari 2002 en 21 februari 2002 zonder voorwerp is geworden,

ontzeggen de appelrechters aan eiseres het in artikel 154, zesde lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.47, zesde lid VCRO) gewaarborgde vorderingsrecht en schenden zij deze bepaling, evenals, voor zoveel als nodig de artikelen 155 en 156 van voormeld decreet van 18 mei 1999 (thans 6.1.48 en 6.1.49 VCRO) en 159 van de Grondwet.

In zoverre de appelrechters verder beslissen dat het hoger beroep van eiseres zonder voorwerp is geworden of dat eiseres geen belang meer had bij haar vordering of bij haar hoger beroep, schenden de appelrechters nog de artikelen 17, 18, 616, 1050 en voor zover als nodig 1057, 7° van het Gerechtelijk Wetboek.

TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- artikel 159 van de Grondwet,
- de artikelen 146 en 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals van kracht voor de wijziging ervan bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid; thans de artikelen 6.1.1 en 6.1.47 van de Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening,
- artikel 66 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening,
- artikel 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw,
- de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Aangevochten beslissing

De appelrechters beslissen dat geen van de door eiseres aangehaalde redenen kunnen leiden tot het gegrond verklaren van haar vordering tot opheffing van de stakings- en bekrachtigingsbevelen en veroordelen eiseres als de in het ongelijk gestelde partij, in de kosten, op grond van de volgende motieven:

"Het bovenstaande neemt niet weg dat het hof thans met het oog op de beslissing omtrent de kosten de vordering zoals aangebracht door de [eiseres], en meer

bepaald inzonderheid de wettigheid van de stakingsbevelen en medegaande bekrachtigingsbeslissingen, dient te beoordelen.

Het hof stelt vast dat de [eiseres] in deze instantie geen nieuwe argumenten aanbrengt teneinde de wettigheid ervan aan te vechten.

De eerste rechter heeft deze argumenten volledig en op een oordeelkundige manier ontmoet en het hof sluit zich hierbij aan.

Volledigheidshalve weze hieraan nog het volgend toegevoegd.

(...)

c. De eerste rechter heeft, gelet op vaststellingen opgenomen in de diverse processen-verbaal, geoordeeld dat de externe en interne wettigheid van de stakingbevelen vaststaan.

Het hof verwijst desbetreffend naar de motivering van de eerste rechter en maakt deze tot de zijne.

In deze instantie betwist de [eiseres]:

- desbetreffend (enkel) nog het preventief karakter van de stakingsbevelen;
- ook de wettigheid van de intrekkingbeslissing.

In verband met de "laattijdigheid" van de stakingsbevelen (de miskennis van het preventief karakter ervan) wijst het hof er op dat de [eiseres] tot voor de beslissing van het college van burgemeester en schepenen d.d. 12 december 2000 nooit geen (minstens geen regelmatige) bouwvergunning (thans stedenbouwkundige vergunning) heeft bekomen voor het plaatsen gebruiken van een verkoopbureel.

Waar het gebruik als verkoopbureel vergunningsplichtig was (en dit zowel onder bepalingen van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw als onder het coördinatiedecreet) dient gesteld dat voor zover de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 8 september 1992 (houdende toelating om in afwachting van de bouwtoelating tijdelijke werken uit te voeren m.n. het aanleggen van parkeerruimtes, het plaatsen van een verkoopbureel en een werfbureel en het plaatsen van publiciteitsborden) als een "bouwvergunning" zou kunnen worden beschouwd, deze vergunning onregelmatig was gezien deze

vergunning (tesamen met het dossier) niet overeenkomstig artikel 46 van de wet van 29 maart 1962 aan de (toenmalige) gemachtigde ambtenaar werd overgemaakt.

Overigens attesteerde zelf in haar schrijven d.d. 1 augustus 2000 dat er voor het verkoopkantoor geen bouwvergunning was terug te vinden.

Pas voor het eerst op 6 november 2000 heeft de [eiseres] een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning "tot het plaatsen van een verkoopsbüro (tijdvergunning)" ingediend bij het college van burgemeester en schepenen van

Wanneer de verleende stedenbouwkundige vergunning d.d. 14 november 2000 werd ingetrokken op 12 december 2000 door en kort nadien werd vastgesteld dat de [eiseres] daar haar verkoopkantoor bleef uitbaten, is het duidelijk dat de stakingsbevelen (die uitsluitend gericht zijn/waren op het gebruik van het gebouw als verkoopsbüro) kaderen in het beleid dat op preventief optreden is gericht, met name het doen ophouden van een wederrechtelijke toestand waarin door de [eiseres] werd volhard.

Hetgeen voorafgaat haalt tevens het "laatste" argument van de [eiseres] onderuit m.n. dat zij een (geldige) toelating zou hebben voor het oprichten en gebruiken van een werfbüro/verkoopkantoor krachtens de beslissing van d.d. 8 september 1992 (waarbij overigens opgemerkt wordt dat in een latere beslissing van het college van burgemeester en schepenen van met name deze van 5 mei 1998 werd gesteld dat het verkoopsbüro uiterlijk tot 31 december 1999 ter plaatse mocht blijven).

Evenmin kan de [eiseres] gevolgd worden in haar standpunt dat de intrekkingbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 12 december 2000 onwettig zou zijn wegens een gebrek aan motivering (en derhalve onder toepassing van artikel 156 Gec. G.W. buiten toepassing zou moeten worden gelaten).

Deze beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het schorsingsbesluit van de (toenmalige) gemachtigde ambtenaar d.d. 5 december 2000 waarvan de [eiseres] ook was in kennis gesteld en dat duidelijk motiveert dat de/het plaatsing/gebruik van een verkoopsbüro niet kon worden vergund wegens strijdigheid met het B.P.A.

Uit het naast elkaar leggen van de schorsingsbeslissing en de intrekingsbeslissing blijkt afdoende dat het college van burgemeester en schepenen zich volledig bij de motieven van de (toenmalige) gemachtigde ambtenaar heeft aangesloten.

(...)

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient dan ook besloten te worden dat er ter zake hoe dan ook geen door de [eiseres] aangehaalde redenen voorhanden waren die tot het gegrond verklaren van haar vordering zoals aangebracht door de eerste rechter konden doen besluiten, zodat zij derhalve voor wat betreft de beoordeling van de kosten als de in het ongelijk gestelde partij dient te worden aanzien.

(Bestreden arrest p. 12, 14-16 en 17)

Grieven

Eerste onderdeel

Krachtens artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.1 VCRO) wordt gestraft de persoon die:

1° de bij de artikelen 99 en 101 (thans 4.2.1 en 4.2.15 VCRO) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;

(...)

5° de handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding;

6° een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavig decreet, pleegt na de datum van inwerkingtreding van dit decreet, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook;

7° werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

Diezelfde handelingen waren ook strafbaar voor de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, krachtens de artikelen 66 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening en 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

Krachtens artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.47 VCRO) kunnen de in artikel 148 (thans 6.1.5 VCRO) bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handeling of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 (thans 6.1.1 VCRO) of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van artikel 114, §2 (thans 4.7.19, § 4 VCRO). Op straffe van verval moet het bevel tot staking binnen 8 dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal aan de bevoegde stedenbouwkundig inspecteur, door hem worden bekrachtigd.

Krachtens artikel 154, zesde lid van voormeld decreet van 18 mei 1999 (thans 6.1.47, zesde lid VCRO) kan de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaamse Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van Rechtbank van Eerste Aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek 2, titel 6 van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg beslist ten gronde, zodat de beoordelingsbevoegdheid van de stakingsrechter niet deze is van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek. De voorzitter moet derhalve onderzoeken of de door de overheid gestelde handeling al dan niet strijdig is met rechtsregels. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet dient de rechter een onwettig stakingsbevel buiten toepassing te laten.

Het bevel tot staking, zoals vervat in artikel 154, eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.47, zesde lid VCRO) is een preventieve maatregel. Deze maatregel moet onderscheiden worden van de in artikel 149 van voormeld decreet bepaalde herstelmaatregelen.

Ter zake stellen de appelrechters vast dat aan eiseres middels beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 8 september 1992 toelating werd verleend om tijdelijke werken uit te voeren, met name het aanleggen van parkeerplaatsen, het plaatsen van een verkoopbureau en een werkbureau en het plaatsen van publiciteitsborden. Verweerder betwistte in conclusie niet dat het gebouw op het ogenblik van het eerste stakingsbevel reeds 9 jaar was opgetrokken en in gebruik genomen (zie hierover blz. 15 van de conclusie van verweerder van 17 juli 2009, waarin zij schreef

dat de eerste rechter terecht had vastgesteld dat het gebouw op het ogenblik van het eerste stakingsbevel reeds 9 jaar was opgetrokken).

De appelrechters beslissen dat de stakingsbevelen kaderen in het beleid dat op preventief optreden is gericht, gelet op de volgende vaststellingen:

- de vergunning van 8 september 1992 was onregelmatig gezien deze vergunning niet overeenkomstig artikel 46 van de Wet van 29 maart 1962 aan de gemachtigde ambtenaar werd overgemaakt;
- in haar schrijven van 1 augustus 2000 attesteerde dat er voor het verkoopkantoor geen bouwvergunning was terug te vinden;
- voor het eerst op 6 november 2000 heeft eiseres een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning tot het plaatsen van een verkoopsbureau ingediend bij het college van burgemeester en schepenen van
- de verleende stedenbouwkundige vergunning van 14 november 2000 werd ingetrokken op 12 december 2000 en eiseres bleef haar verkoopkantoor uitbaten.

Na impliciet doch zeker te hebben vastgesteld dat het verkoopsbureau reeds 9 jaar voor het eerste stakingsbevel werd opgericht en uitgebaat, konden de appelrechters, op grond van bovenvermelde motieven, niet wettig beslissen dat het stakingsbevel kaderde in een preventief beleid. De appelrechters schenden dan ook de artikelen 146 en 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.1 en 6.1.47 VCRO), evenals, voor zoveel als nodig de artikelen 66 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening en 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en, eveneens voor zoveel als nodig artikel 159 van de Grondwet door na te laten de onwettigheid van het stakingsbevel vast te stellen en na te laten dit stakingsbevel buiten toepassing te verklaren.

Tweede onderdeel

Krachtens artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.1 VCRO) wordt gestraft de persoon die

1° de bij de artikelen 99 en 101 (thans 4.2.1 en 4.2.15 VCRO) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;

(...)

5° de handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding;

6° een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavig decreet, pleegt na de datum van inwerkingtreding van dit decreet, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook;

7° werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

Diezelfde handelingen waren ook strafbaar voor de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, krachtens de artikelen 66 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening en 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

Krachtens artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.47 VCRO) kunnen de in artikel 148 (thans 6.1.5 VCRO) bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handeling of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 (thans 6.1.1 VCRO) of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van artikel 114, §2 (thans 4.7.19, § 4 VCRO). Op straffe van verval moet het bevel tot staking binnen 8 dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal aan de bevoegde stedenbouwkundig inspecteur, door hem worden bekrachtigd.

Krachtens artikel 154, zesde lid van voormeld decreet van 18 mei 1999 (thans 6.1.47, zesde lid VCRO) kan de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaamse Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van Rechtbank van Eerste Aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek 2, titel 6 van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg beslist ten gronde, zodat de beoordelingsbevoegdheid van de stakingsrechter niet deze is van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek. De voorzitter moet derhalve onderzoeken of de door de overheid

gestelde handeling al dan niet strijdig is met rechtsregels. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet dient de rechter een onwettig stakingsbevel buiten toepassing te laten.

Een stakingsbevel is onwettig wanneer niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 154, eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 (thans 6.1.47, eerste lid VCRO), met name wanneer de persoon lastens wie een stakingsbevel wordt uitgevaardigd, voor de handelingen waarvan de staking wordt bevolen wel over een geldige bouwvergunning beschikt.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de bestuurshandelingen bedoeld in artikel 1 van voormelde wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Naar luid van artikel 1 van voormelde wet wordt onder bestuurshandeling verstaan de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur.

De intrekking van een bouwvergunning door de gemeente is een bestuurshandeling zoals bedoeld in het vermelde artikel 1 die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De beslissing van het college van burgemeester en schepenen waarbij een bouwvergunning wordt ingetrokken moet derhalve formeel worden gemotiveerd.

De motivering moet aan de betrokkene een zodanig inzicht verschaffen in de motieven van de bestuurshandeling dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de bestuurshandeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn. De loutere verwijzing naar het advies van de gemachtigde ambtenaar volstaat niet.

Ter zake stellen de appelrechters vast dat eiseres een bouwvergunning heeft verkregen op 14 november 2000, en dat de bouwvergunning werd ingetrokken bij beslissing van 12 december 2000. De appelrechters beslissen dat de intrekkingbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 12 december 2000 niet onwettig is wegens een gebrek aan motivering op grond dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen uitdrukkelijk verwijst naar het schorsingsbesluit van de toenmalige gemachtigde ambtenaar van 5 december 2000 waarvan eiseres in kennis was gesteld en dat duidelijk motiveert dat de/het plaatsing/gebruik van een verkoopsbureel niet kon worden vergund wegens strijdigheid met het B.P.A. De appelrechters beslissen dat uit het naast elkaar leggen van de schorsingsbeslissing en de intrekkingbeslissing afdoende blijkt dat het college van burgemeester en schepenen zich volledig bij de motieven van de gemachtigde ambtenaar heeft aangesloten.

Aldus verantwoordden de appelrechters hun beslissing niet naar recht. Een loutere verwijzing naar het advies of het schorsingsbesluit van de gemachtigde ambtenaar volstaat immers niet om te voldoen aan de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991. De beslissing van het college van burgemeester en schepenen dient eigen motieven te bevatten.

Door de beslissen dat de loutere verwijzing in de intrekkingbeslissing van 12 december 2000 naar het schorsingsbesluit van de gemachtigde ambtenaar van 5 december 2000 dat de motieven weergeeft waarom de plaatsing of het gebruik van het verkoopsbureel niet kon worden vergund, voldoet aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991, schenden de appelrechters de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen. Door op grond van dit motief te beslissing dat de beslissing tot intrekking van de bouwvergunning van 14 november 2000 rechtsgeldig is, en derhalve niet buiten toepassing gelaten dient te worden met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, schenden de appelrechters de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en 159 van de Grondwet.

Door op grond van deze motieven te beslissen dat de aan eiseres verleende stedenbouwkundige bouwvergunning van 14 november 2000 regelmatig werd ingetrokken bij beslissing van 12 december 2000, en dat derhalve de door eiseres uitgevoerde handelingen een inbreuk vormden zoals omschreven in artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.1 VCRO), waarvan de staking kon worden bevolen overeenkomstig artikel 154 van voormeld decreet van 18 mei 1999 (thans 6.1.47 VCRO), schenden de appelrechters ten slotte de artikelen de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, 159 van de Grondwet en 146 en 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans 6.1.1 en 6.1.47 VCRO), en voor zoveel als nodig de artikelen 66 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening en 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

TOELICHTING BIJ HET EERSTE MIDDEL

Het eerste middel komt op tegen de beslissing van de appelrechters dat de vordering van eiseres tot opheffing van de stakingsbevelen zonder voorwerp is nu het gebouw inmiddels werd afgebroken.

In het eerste onderdeel wordt aangevoerd dat de appelrechters ambtshalve beslissen dat de vordering zonder voorwerp is en dat zij het recht van verdediging en artikel 774, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek schenden door in die zin te beslissen zonder de debatten te heropenen om eiseres toe te laten hierover standpunt in te nemen. Wat door partijen ter zitting wordt aangevoerd geldt niet als conclusie, zodat een rechter, die zich bij een ter zitting, maar niet in conclusie geformuleerd middel aansluit, de debatten moet heropenen om aan partijen een reële mogelijkheid te geven hun recht van verdediging uit te oefenen.

Het tweede onderdeel komt op tegen de beslissing dat de vordering zonder voorwerp geworden is ingevolge de afbraak van het gebouw.

Krachtens artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening kunnen de in deze bepaling gunnende ambtenaren mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van artikel 114, §2.

Krachtens artikel 155 zijn voormelde ambtenaren gerechtigd tot het nemen van alle maatregelen, met inbegrip van verzegeling, inbeslagname van materiaal en materieel om het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing onmiddellijk te kunnen toepassen. Krachtens artikel 156 van voormeld decreet wordt een administratieve geldboete opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, bedoeld in artikel 154, 5° lid.

Uit deze bepalingen volgt dat de persoon die een stakingsbevel ontvangt dit bevel onmiddellijk moet uitvoeren.

Het enkele feit dat de betrokkene gevolg heeft gegeven aan het stakingsbevel kan niet tot gevolg hebben dat de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel niet meer kan vorderen. Het ontnemen van de vordering tot opheffing in geval gevolg gegeven

wordt aan het stakingsbevel zou immers de in artikel 154, 6^e lid van het decreet van 18 mei 1999 volkomen inhoudsloos maken.

De appelrechters verklaren de door eiseres ingestelde vordering tot opheffing van het stakingsbevel zonder voorwerp omdat het gebouw inmiddels is afgebroken. Aldus ontnemen de appelrechters aan eiseres het recht vervat in artikel 154, 6^e lid van het decreet van 18 mei 1999.

TOELICHTING BIJ HET TWEDE MIDDEL

Eerste onderdeel

In zijn arrest van 18 mei 2007 ( ) besliste uw Hof dat het bevel tot onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik dat door de bevoegde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse kan worden gegeven wanneer zij vaststellen dat dit werk, deze handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146, stedenbouwdecreet 1999, een preventieve maatregel is. De maatregel strekt er derhalve toe een inbreuk te voorkomen maar niet om een reeds bestaande inbreuk te herstellen. Ter zake blijkt uit de stukken waarop uw Hof vermag acht te slaan, met name uit het arrest, het vonnis van de eerste rechter waarvan de appelrechters de motieven overnemen en de conclusies van de partijen dat het verkoopsbureau reeds 9 jaar voor het eerste stakingsbevel werd opgericht en uitgebaat.

Het feit dat naderhand gebleken is dat eiseres niet over een geldige vergunning beschikte, kan op zich het stakingsbevel niet verantwoorden.

Tweede onderdeel

Naar luid van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moeten bestuurshandelingen bedoeld in artikel 1 van voormelde wet uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De beslissingen van het college van burgemeester en schepenen, zowel tot het verlenen, het weigeren als het intrekken van een bouwvergunning moeten formeel worden gemotiveerd (L. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van de bestuurshandelingen*, Die Keure, 1999, 188; N. VANDAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Die Keure, 1994, 6).

De belangrijkste bestaansreden van de formele motivering is aan de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestuurshandeling dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de bestuurshandeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (G. DEBERSAQUES, "De formele motivering van de door het college van burgemeester en schepenen afgeleverde bouwvergunningen", *T.R.O.S.*, 1996, 242). De wet motivering bestuurshandelingen impliceert dat in beginsel geen rekening mag gehouden worden met motieven die niet in de beslissing worden opgenomen. De loutere verwijzing naar het advies, of in casu het schorsingsbesluit van de gemachtigde ambtenaar kan dan ook niet volstaan (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van de bestuurshandelingen*, Die Keure, 1999, 196).

Door te weigeren de beslissing tot intrekking buiten toepassing te laten krachtens artikel 159 van de Grondwet op grond dat de beslissing tot intrekking voldoende gemotiveerd is door de loutere verwijzing naar het schorsingsbesluit, schenden de appelrechters de in het onderdeel genoemde bepalingen.

*
*

Op deze gronden en overwegingen, besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie voor eiseres dat het U, Hooggeachte Dames en Heren, moge behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander hof van beroep en uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Voor aansluitend afschrift,

Brussel, 4 juni 2010

Bij indiening ter griffie wordt bij deze voorziening gevoegd.

1. het exploit van betekening van 10 maart 2010 waarbij verweerder keuze van woonplaats doet in het kantoor van gerechtsdeurwaarder
gerechtsdeurwaarder te aan de verwerende partijen
gevoegd;
2. het exploit van betekening van deze voorziening aan de verwerende partij.